

For enhetens skyld

Den kristne kirkes oppdrag er å forkynne evangeliet slik at mennesker kan bli frelst. Det er dette budskapet, slik det er gitt oss i Den hellige skrift og slik vår kirke vitner om det i sin bekjennelse (jfr. ordinasjonsløftet), som fastsetter grunnlaget for lære og liv i kirken. Videre har biskopene etter vår kirkeordning (jfr. vigslingsliturgien) en overordnet forpliktelse på å ivareta kirkens enhet i lære og liv. Samlet peker dette på det forhold at det i kirkens budskap er noe *uoppgivelig* som vi som kirkesamfunn (leke og vigslede medlemmer) *står sammen om*, og viser samtidig hvor ødeleggende det vil være for kirkens oppdrag om vi som fellesskap skal måtte stå for noe annet enn det som kan begrunnes i Skrift og bekjennelse.

Det kan fastslås med stor entydighet at det læregrunnlag det her vises til, forstår det monogame og livslange ekteskap mellom én mann og én kvinne som ramme om seksuallivet. Fra aposteltiden av har derfor en samlet kristenhet (det kirkelige økumene) lagt dette til grunn for kirkelig veiledning, undervisning og sjelesorg ut fra en enhetlig overbevisning om at kirkens hellighet bare kan fastholdes der syndsbekjennelse og løftet om den ubetingede nåde er veien tilbake der denne rammen er brutt.

Ved å argumentere for en endret kirkelig holdning til homofilt samliv gjør en imidlertid – utover dette bibelsk begrunnede læregrunnlag – gjeldende et krav om å åpne også for andre seksuelle samlivsformer. På den måten legger en i realiteten noe annet til grunn for forståelsen av kirkens oppdrag enn det som kan belegges ut fra Skrift og bekjennelse. Etter vår oppfatning er det dette dype alvor som ligger til grunn fra påpekningen fra halvparten av Lærenemndas medlemmer om at vi her har å gjøre med *“to uforenlige syn”* hvor ikke begge *“kan være retningsgivende for lære, ordninger og liturgi.”*

Det denne saken avdekker, er at det i Den norske kirke er dyptgående uenighet om hva det er som gjør kirken til kirke. Det er allerede et faktum at denne uenigheten fremmedgjør mange for den kirke de er døpt og opplært i, og dermed mange steder skaper både spenninger og splittelse. Dette er en prosess som etter alt å dømme vil bli kraftig påskyndet om kirkens øverste organer også skulle fatte vedtak om endring av kirkens ordninger.

Etter vår oppfatning er det derfor avgjørende i den vanskelige situasjonen Den norske kirke nå opplever at det gis rom for å tenke og handle på grunnlag av følgende tre grunnleggende kirkerettslige prinsipper for lære og liv i kirken:

1. Prestenes forpliktelse på ordinasjonsløftets kall til å *forkynne Guds ord klart og rent, som det er gitt oss i Den hellige skrift, og som vår kirke vitner om det i sin bekjennelse* (jfr. Gudstjenestebok for Den norske kirke).
2. Biskopenes plikt til å *ta vare på den apostoliske lære etter vår kirkes bekjennelse ... og bevare enheten i Guds kirke* (jfr. Gudstjenestebok for Den norske kirke).

3. Confessio Augustana art. XXVIII sin formaning om ikke å lyde biskoper som *fastsetter noe som strider mot evangeliet*.

Dette kirkerettslige grunnlaget er positivt gitt oss i gjeldende ordning for Den norske kirke og vi vil med frimodighet fastholde muligheten for og nødvendigheten av å trekke bekjennelsesmessige konsekvenser på dette grunnlaget. For at dette ikke skal forbli uforpliktende prinsipper vil vi av de grunner som det ovenfor er pekt på, og i samsvar med Lærenemndas utsagn om *to uforenlige syn* i den nåværende situasjon, gjøre følgende:

1. Frasi oss tilsynet til de biskoper som splitter kirken ved å bryte med Skriftens og bekjennelsens vitnesbyrd i den sak som nå mer enn noen annen splitter Den norske kirke. Vi ser ingen grunn til å bryte med den arbeidsrettslige siden, og vil forholde oss ryddig og lojalt til de gjeldende ordninger.
2. Be om og arbeide for et alternativt tilsyn slik at vi får etablert et legitimt rom og en ledelse som kan bekrefte kirkens apostoliske karakter og vitnesbyrd.
3. Holde fram retten til å avstå fra gudstjeneste- og alterfellesskap med biskoper og prester som offentlig fremmer den nye læren.
4. Søke et bredt fellesskap som åpner vår kirke mot en større nærhet til søsterkirker som fastholder og søker kirkens enhet og hellighet og dens apostoliske og allmenne karakter (Credo). Slik bærer vi i oss håpet om å fremme kirkens synlige enhet.

Vi gjør ikke dette for å splitte kirken. Tvert om gjør vi dette for å kalle kirken til enhet på apostolisk grunn og ivareta vår forpliktelse for Guds ansikt til menneskers frelse. Vi er av den klare oppfatning at det er de som bryter med kirkens overleverte trosvitnesbyrd i denne saken som i realiteten splitter kirken. Vårt mål er å samle og frigjøre til større kristen enhet! Hermed oppfordrer vi alle medlemmer av Dnk (vigslede og leke) til å stå sammen i dette oppropet.

Vår samlede visjon og bekjennelse finnes i dokumentet "Carissimi – et basisdokument for oppropet "For enhetens skyld."" Vi ber underskrivere om å lese basisdokumentet nøye.

Både dette oppropet og basisdokumentet kan leses og lastes ned fra nettstedet www.carissimi.nu . Tilslutning kan sendes til sokneprest@ulvik.kommune.no. Vi ber om at underskrivere bekrefter sin underskrift ved signatur og at vigslede medarbeidere tilkjennevir sin stilling. Underskrifter sendes til: Soknepresten i Ulvik, Ulvik kyrkjelydsenter, Storøyeni 6, 5730 Ulvik. (Obs! Les også følgebrevet!)

Sverre Langeland, sokneprest i Meland (sign.)

Dag Øivind Østereng, sokneprest i Ulvik (sign.)

Knut Alfsvåg, føsteamanuensis ved Misjonshøgskolen (sign.)

Joachim Grün, teologisk veileder (sign.)